

EEN NIEUW TIJDPERK VOOR HET MEEST VEELZIJDIGE STUKJE VLEES

*Hoe een industrie zich heeft ontwikkeld
en een kentering zich aandient*

Toen in 1923 de Amerikaanse boerin Cecile Steele uit Delaware vijftig kippen bestelde, zette ze per toeval de wereldwijde verschuiving naar de intensieve veehouderij in gang.

In plaats van de vijftig kippen die ze bestelde voor haar kleinschalige onderneming, ontving ze er vijfhonderd. Ze besloot ze te houden en de kippen binnen te laten overwinteren, om ze vervolgens met winst te verkopen. Met dank aan voedingssupplementen, op dat moment een nieuwe technologische ontwikkeling, kon ze haar experiment voortzetten en haar overdekte hoenderhof opschalen. Nog geen drie jaar later hield Steele tienduizend kippen – in 1935 stond de teller zelfs al op tweehonderd-vijftigduizend. Een miljardenindustrie was geboren. Een industrie waarin nu, ruim honderd jaar later, meer dan 72 miljard kippen per jaar worden geslacht. Ruim honderdvijfendertigduizend per minuut.

De afgelopen eeuw pakte voor een aantal diersoorten positief uit. Zo zijn trekpaarden vervangen door auto's en postduiven door e-mail. Huisdieren kregen zelfs paspoorten, verzekeringen en uitvaarten. Maar de kip had minder geluk. De vogel die eeuwenlang werd vereerd en nog steeds als heldhaftig symbool op kerktorens prijkt, is inmiddels het meest geslachte landdier ter wereld.

Het wordt in veel gevallen grootgebracht in erbarmelijke omstandigheden. Met een gemiddelde slachtleeftijd van zo'n veertig dagen haalt de kip slechts een fractie van de natuurlijke levensduur van een jaar of tien. En waar-ie in de jaren '40 nog geen kilo woog, weegt de gemiddelde vleeskip nu meer dan vier kilo. Een gewicht dat ze bovendien drie keer sneller bereiken dan een halve eeuw geleden.

Veel klimaatbewuste eters zijn de afgelopen jaren overgestapt van het eten van rundvlees naar kip, in de veronderstelling dat dat een klimaatvriendelijkere optie is. In vergelijking tot ander vee mogen kippen dan wel voor minder broeikasgasuitstoot zorgen, maar door het enorme aantal kippen dat wordt geslacht, is de industrie allesbehalve klimaatvriendelijk. Het overgrote deel van de geproduceerde soja, meer dan 75% procent, wordt gebruikt voor veevoer. Het grootste deel daarvan wordt aan kippen gevoerd. De gigantische hoeveelheden soja die de kippenproductie vergt, heeft grootschalige ontbossing tot gevolg. Overschakelen van rundvlees naar kip is dus geen oplossing voor klimaatproblematiek. In een poging om de milieu- en gezondheidsproblemen die de mens heeft gecreëerd enigszins te beperken, moeten miljarden kippen het nu ontgelden.

Ruim honderd jaar sinds het ontstaan van de intensieve veehouderij bevindt de kippenindustrie zich opnieuw op een kantelpunt in de geschiedenis. In juni vorig jaar werd de verkoop van 'cultivated chicken', kweekkip, toegestaan in de Verenigde Staten. Plantaardige kipproducten, gemaakt op basis van bonen en granen, hebben bovendien al jaren hun vaste plek in de schappen en menu's gevonden. Waar Cecile Steele een eeuw geleden nieuwe technieken gebruikte om de kippenindustrie op te schalen, zijn we nu in staat om met nieuwe technieken de smaak en structuur van kip perfect na te bootsen, met behoud van voedingswaarden.

Wat per toeval ontstond, kan nu met bewuste keuzes worden beëindigd. Na honderd jaar intensieve kippenhouderij wordt het dan ook hoog tijd om een nieuw tijdperk voor de kip in te luiden. Een tijdperk waarin plantaardige kip de nieuwe norm is en het dier weer gewoon op stok kan gaan. Laat het geen honderd jaar meer duren voordat het zover is.

Hugo Verkuil,
CEO De Vegetarische Slager

